

Η μυστική βιβλιοθήκη

Από την Μαργαρίτα

-Βοήθειαααααα!

Πετάχτηκα όρθια και κοίταξα γύρω μου. Δεν ήταν κανείς εκεί. Αναστέναξα. Από όταν ήρθαμε σε αυτό το σπίτι κάθε μέρα ακούω στον ύπνο μου κάποιον να φωνάζει βοήθεια, αλλά ποτέ δεν είναι κανείς, παρά μόνο η υπερβολική μου φαντασία. Αυτό το αρχαίο σπίτι χτίστηκε το 1864 και παρά τις ανακαινίσεις και την προσπάθεια να συντηρηθεί, έμοιαζε να έχει βγει από πίνακα ή από ταινία άλλης εποχής. Διώροφο, με πολλά κρύα δωμάτια, σοφίτα και υπόγειο, με ξεχαρβαλωμένες εγκαταστάσεις, κακόγουστες ταπετσαρίες και το πάτωμα να τρίζει σε κάθε βήμα, είχε αφεθεί τα τελευταία χρόνια στην τύχη του, περιμένοντας κάποιον απελπισμένο ενοικιαστή ή αγοραστή. Ο μόνος λόγος που εμείς ήρθαμε να ζήσουμε εδώ είναι ο μπαμπάς μου. Αυτός ο εχθρός μου πλέον αποφάσισε να χωρίσει τη μαμά μου και με τη δικαιολογία πως εκείνος είχε πληρώσει παραπάνω χρήματα για το σπίτι που μέναμε μέχρι τότε ως οικογένεια, μας έδωσε. Από το σπίτι **μας**. Το σπίτι στο οποίο μεγάλωσα με τα αδέρφια μου. Αλλά λες και δεν έφτανε αυτό, αρνείται να μας μιλήσει. Η μαμά μου, ως μια απλή νοσοκόμα, δεν μπορούσε με τον μισθό της να βρει ένα αξιοπρεπές σπίτι, οπότε καταλήξαμε εδώ. Σε αυτή την αξιοθρήνητη εκδοχή σπιτιού.

Η μικρή μου αδερφή ήρθε τρέχοντας στο δωμάτιό μου. Τη λένε Έλεν, αλλά τη φωνάζουμε απλά Λεν.

-Σίλβια (το όνομά μου), ξέρεις τι είναι σήμερα; Ξέρεις, ξέρεις; είπε όλο χαρά.

-Κυριακή;

-Ναι, αλλά δεν εννοούσα αυτό. Είναι τα γενέθλιά μου! Γίνομαι πέντε!

-Α, ναι. Χρόνια πολλά! είπα κάπως ανόρεχτα. Πάμε για πρωινό;

-Ναι, πεινάω λιγάκι.

Καθώς κατέβαινα, πάλι άκουσα τη φωνή. Κοίταξα την αδερφή μου. Εκείνη δεν φαινόταν να είχε ακούσει τίποτα. Ανησύχησα ακόμα παραπάνω, σε βαθμό που νόμιζα πως είχα τρελαθεί. Δεν ξανάκουσα όμως τη φωνή, οπότε επικεντρώθηκα στα γενέθλια. Ο μεγάλος μου αδερφός (ο Ελία), στα δεκαπέντε του χρόνια, είχε ήδη ξεκινήσει να τρώει λαίμαργα. Ευχήθηκε χρόνια πολλά στη Λεν και συνέχισε να τρώει. Η μαμά μου δούλευε. Δεν μπορούσε πλέον να λείψει ούτε μια μέρα από τη δουλειά, αφού ο πατέρας μου δεν έστελνε χρήματα για να μας στηρίξει.

-Βοήθειαααααα!

Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι πριν λιποθυμήσω.

...

Άνοιξα τα μάτια μου. Όλα ήταν θολά. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου και έβλεπα πιο καθαρά. Ο Ελία ήταν από πάνω μου και με κοιτούσε και μόλις ξύπνησα με αγκάλιασε. Η Λεν έκλαιγε σε μια γωνία.

-Τι έγινε; Έτσι ξαφνικά έπεσες κάτω και ήσουν αναίσθητη, είπε ο Ελία.

-Δεν ξέρω, είπα, το μόνο που θυμάμαι είναι πως έτρωγες πρωινό.

-Λες να σε πείραξε το φαγητό; Αλλά δεν είχες φάει...

-Δεν έχω τίποτα. Μόνο μην το μάθει η μαμά.

-Γιατί; Αφού είναι νοσοκόμα. Νομίζεις πως εσύ, ένα δεκατριάχρονο, ξέρεις καλύτερα από μια σπουδασμένη νοσοκόμα;

-Σε παρακαλώ, Ελία, μην της το πεις.

-Καλά, εντάξει.

-Σε ευχαριστώ.

...

Εκείνο το βράδυ ήμουν μόνη. Η Λεν είχε πάει με τη μαμά για πίτσα σε μιας φίλης της και ο Ελία είχε πάει να κοιμηθεί σε έναν συμμαθητή του. Εγώ όμως ήμουν σπίτι, και αποφάσισα να κάνω κάτι που έπρεπε να έχω κάνει από την πρώτη μέρα που άκουσα τη φωνή. Πήγα να μάθω. Να μάθω αυτά που έπρεπε για να καταλάβω γιατί άκουγα τη φωνή. Υπήρχε ένα δωμάτιο στο σπίτι στο οποίο δεν είχα πάει ποτέ και ούτε ήθελα. Παρ' όλα αυτά ξεκίνησα την πορεία προς το υπόγειο. Οι σκάλες φαίνονταν ατελείωτες. Εξήντα σκαλιά, εβδομήντα σκαλιά. Έχασα το μέτρημα κάπου στα εβδομήντα τέσσερα. Έκανε κρύο όσο κατέβαινα. Για να βλέπω στο σκοτάδι είχα ανοιχτό τον φακό του κινητού μου, όμως η μπαταρία είχε φτάσει στο ένα τοις εκατό. Ευτυχώς, είδα ένα κενό στις σκάλες δέκα σκαλοπάτια πιο κάτω. Έτρεξα κάτω και είδα μια παλιά, σκονισμένη πόρτα, από χοντρό ξύλο. Έπιασα το μεταλλικό χερούλι. Ήταν κρύο, αλλά ένιωθα μια παράξενη ζεστασιά, σαν να ήταν κάποιος δίπλα μου. Ανατρίχιασα. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Όταν όμως πήγα να γυρίσω να φύγω, ο φακός μου έφεξε σε μια χρυσή πινακίδα, κοντά στο πόδι μου. Δεν την είχα δει προηγουμένως. Σαν να είχε εμφανιστεί τώρα. Γυάλιζε τόσο πολύ που έβλεπα σχεδόν την αντανάκλασή μου. Έσκυψα να την διαβάσω:

Αν την πόρτα να ανοίξεις θέλεις,

Τότε μην ανησυχείς.

Σου απομένει μόνο

Το κλειδί να βρεις.

Για να το κάνεις αυτό,

Πρέπει στον γρίφο να σκεφτείς,

Ποια θα είναι η λύση

Την οποία θα βρεις.

Ένας ζητιάνος έχει έναν αδερφό που πέθανε,

Μα όταν ζούσε δεν είχε αδερφό.

Πως έγινε αυτό;

...

Τι; Πως γίνεται αυτό; Αυτές ήταν οι μόνες σκέψεις που απασχολούσαν το μυαλό μου για την υπόλοιπη εβδομάδα. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι εννοούσε. Και εκτός από αυτό δεν ήξερα και πώς θα άνοιγε την πόρτα η λύση ενός γρίφου. Αποφάσισα λοιπόν να μην το σκέφτομαι άλλο και άρχισα να μην πιστεύω καν πως είχα πάει στο υπόγειο. Αυτή η χαρά κράτησε λίγο, αφού μετά από μερικές μέρες ξανάκουσα τη φωνή. Σαν λογικός άνθρωπος, ο οποίος παρεμπιπτόντως ήθελε να κοιμηθεί χωρίς συνεχείς διακοπές, αποφάσισα να βρω την λύση. Ξεκίνησα λοιπόν την έρευνα. Αρχικά, έγραψα σε ένα χαρτάκι τα λόγια ακριβώς όπως ήταν στην πινακίδα, χωρίς να τα παραφράσω, γιατί μετά δεν θα μπορούσα να λύσω τον γρίφο. Μετά έφαγα «λίγη» σοκολάτα, γιατί όπως μου είχε πει μία φίλη μου, η σοκολάτα προκαλεί έμπνευση. Άκουγα την μαμά μου από κάτω να μιλάει στο τηλέφωνο με τον αδερφό της. Η μαμά μου έχει δύο αδέρφια, έναν αδερφό και μία αδερφή. Τον αδερφό της τον πείραζαν γιατί ήταν το μόνο αγόρι στην οικογένεια. Και παρόλο που εκείνος αγαπούσε πολύ τις αδερφές του, πάντα έλεγε ότι του λείπει ένας αδερφός. Εκείνη την στιγμή ένιωσα σαν να με είχε χτυπήσει αστραπή. Έτσι ξαφνικά μου ήρθε μια ιδέα: αν ο ζητιάνος ήταν γυναίκα; Τότε ο αδερφός της δεν θα είχε αδερφό, αλλά αδερφή. Οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες πρέπει να είχαν έναν γιο και μια κόρη. Για να είμαι όμως σίγουρη, σκέφτηκα, πρέπει να ελέγξω το παλιό άλμπουμ της οικογένειας.

Πήγα ήσυχα στη σοφίτα και άνοιξα την πόρτα. Είχα έρθει μία φορά εδώ, όταν μετακομίσαμε και φέραμε τα πράγματα που δεν ξέραμε τι να τα κάνουμε. Στην απέναντι πλευρά του τοίχου υπήρχε μια σειρά με ράφια, γεμάτα παλιά βιβλία και έγγραφα, με θέματα περιουσιακά και κληρονομικά. Δεν φαίνεται να είχαν και πολλή φαντασία οι προκάτοχοι του σπιτιού. Βρήκα το άλμπουμ και το ξεφύλλισα προσεκτικά. Στην έκτη σελίδα βρήκα μια ασπρόμαυρη φωτογραφία ενός μικρού κοριτσιού αγκαλιά με μια γυναίκα. Ήταν σε μια κρεβατοκάμαρα, πιθανόν του παιδιού. Διέκρινα όρθια στο κρεβάτι μια γάτα, ενώ στον τοίχο φαίνονταν καθαρά και οι γρατζουνιές της. Προσπάθησα να σκεφτώ σε ποιο δωμάτιο υπήρχαν τα σημάδια αυτά στον τοίχο. Συνειδητοποίησα πως πίσω από το γραφείο μου υπήρχαν κάτι αχνές γραμμές, ολόιδιες με αυτές της φωτογραφίας. Με είχε πιάσει τρέλα. Ένιωθα σαν μυστική πράκτορας. Έτρεξα στο δωμάτιό μου και έψαξα για οτιδήποτε θα μπορούσε να ανοίξει μια πόρτα. Μετά από δέκα λεπτά κατάλαβα πως δεν είχα ιδέα για τι έψαχνα. Έκλεισα τα μάτια μου και σκέφτηκα την πόρτα. Είχε ένα σιδερένιο χερούλι και.... μια ασημένια κλειδαριά! Άρα έψαχνα για ένα ασημένιο κλειδί!

Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν εννιά η ώρα. Έπρεπε να ετοιμαστώ για ύπνο. Θα συνέχιζα την έρευνα το πρωί.

...

Όσο πιο πολλές μέρες έψαχνα, τόσο χανόμουν στις σκέψεις μου και ένιωθα κάτι που μοιάζει με απογοήτευση και απαισιοδοξία μαζί. Δεν υπήρχε τίποτε που φαινόταν ότι θα με βοηθούσε. Το μόνο που βρήκα ήταν ένα κομμάτι γυαλί που ήταν κάτω από ένα πλακάκι κοντά στο κρεβάτι. Αλλά που να μου χρησιμεύσει αυτό; Σκέφτηκα να ψάξω κοντά στη ντουλάπα, ακόμα και μέσα σε αυτήν. Άνοιξα την παλιά ντουλάπα και μπήκα μέσα. Ήταν πιο μεγάλη από ό,τι έδειχνε και φαινόταν πως είχε βάθος. Ένα βάθος που δεν είχα αντιληφθεί αρχικά... Άνοιξα τον φακό του κινητού μου και κοίταξα. Μπορούσα να προχωρήσω πέρα από τα ρούχα μου. Σύρθηκα μέχρι πιο μέσα. Είδα ότι η ντουλάπα κατέληγε σε μία ξύλινη πόρτα που έπιανε όλον τον τοίχο. Την άνοιξα λοιπόν και μετά από λίγο έφτασα σε μία σκάλα και την κατέβηκα προσεκτικά. Όταν επιτέλους η σκάλα τελείωσε, έφτασα σε ένα τεράστιο δωμάτιο, με ράφια που έφταναν μέχρι το ταβάνι. Το δωμάτιο ήταν φωτεινό από μια άγνωστη πηγή φωτός και όλα τα ράφια ήταν γεμάτα με βιβλία, μεγάλα, μικρά, ροζ, κόκκινα, όλα τα χρώματα και τα μεγέθη. Ήταν μία βιβλιοθήκη. Στην γωνία του δωματίου διέκρινα ένα κορίτσι. Έμοιαζε σαν πεθαμένη. Ήταν ξαπλωμένη σε μια ξεθωριασμένη κουβέρτα, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος της. Μαζεύοντας όλο το θάρρος που μου είχε δώσει η απίστευτη περιπέτεια που ζούσα, πήγα προς το μέρος της. Όταν την άγγιξα, το χέρι μου πέρασε από μέσα της. Ξαφνικά άνοιξε τα μάτια της. Έκανα πίσω. Το κορίτσι ήμουν σίγουρη πως ήταν φάντασμα. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Με κοίταξε και άπλωσε το χέρι του.

-Γεια σου! Με λένε Μαριτίνα Γουάλτερς και δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε βλέπω Σίλβια! Σου μιλάω τώρα και πολύ καιρό, αλλά δυστυχώς στα όνειρα δεν ξέρω πώς να βάζω λέξεις, μόνο βοήθεια μπορώ να αρθρώσω, δηλαδή ένα ουρλιαχτό και το όνομά σου. Μόνο δεξί κλικ και ένα θαυμαστικό χρειάζεται! Αυτή η πόρτα που βρήκες ήταν ψεύτικη, για να μην βρει κανείς την είσοδο για τη μυστική βιβλιοθήκη. Χρειάζομαι όμως τη βοήθειά σου...

Δεν ήξερα πώς να αντιδράσω. Μου μιλούσε ένα φάντασμα! Τόσα χρόνια προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως δεν υπάρχουν, αλλά τώρα βλέπω ένα στην πραγματικότητα. Φάνηκε αρκετά καλή, οπότε της μίλησα:

-Δ-δ-δηλαδή είσαι φάντασμα;

-Ναι, αν και είμαι αρκετά μικρή, μόνο εβδομήντα οχτώ χρόνια πεθαμένη!

-Στάσου, είσαι το κορίτσι της φωτογραφίας... αγκαλιά με εκείνη την γυναίκα...

Αναστέναξε.

-Ναι... αυτή ήταν η μαμά μου. Αλλά αυτά ήταν τα χαρούμενά μου χρόνια. Προτού μας διώξουν! Αν και εγώ, καλώς ή κακώς, έμεινα. Όχι σκόπιμα βέβαια, ποιος θα κλεινόταν σε μια βιβλιοθήκη επίτηδες;

-Ναι, εμ, δεν είμαι σίγουρη πως σε παρακολουθώ...

-Αχ συγγνώμη! Έχω ξεχάσει τους τρόπους μου, τόσα χρόνια ολομόναχη! Κάτσε να σου πω, γιατί είναι λίγο δύσκολο να καταλάβεις. Λοιπόν, όταν ήμουν δεκατρία, οι γονείς μου μπλέχτηκαν με την τράπεζα. Ήθελαν το σπίτι μας, και οι γονείς μου δεν ήξεραν τι να κάνουν, οπότε αποφάσισαν να ερευνήσουν το θέμα. Συμβουλευτήκαν τίτλους ιδιοκτησίας και παλιά βιβλία για τις περιουσίες της περιοχής και τα δικαιώματά τους και δούλεψαν με τέσσερις δικηγόρους. Τίποτα όμως. Το σπίτι είναι αρχοντικό, άξιζε πολλά χρήματα. Τελικά η τράπεζα νίκησε τη μάχη. Μας έδιωξαν από το σπίτι μας αλλά εγώ έμεινα. Κλείστηκα μέσα στη ντουλάπα, γιατί πήρα μαζί μου ένα βιβλίο, αλλά αν πάρεις βιβλίο έξω από την βιβλιοθήκη, δεν ξαναβγαίνεις. Για να καταλάβεις ο προπάππους μου ήταν μάγος, εκείνος έφτιαξε τη βιβλιοθήκη, το μυστικό της οικογένειάς μας. Άφησα την τελευταία μου πνοή εδώ. Οι γονείς μου με αναζητήσαν και προσπάθησαν να με απελευθερώσουν, όμως ήταν αργά, γιατί το σπίτι δέθηκε με ισχυρά ξόρκια από έναν άλλο κακόβουλο μάγο, αντίζηλο του προπάππου μου. Η δική μου οικογένεια δεν είχε ούτε την δύναμη, ούτε την γνώση να παλέψει με αυτό. Περιμένω τόσα χρόνια να με βοηθήσει κάποιος άλλος. Κανένας δεν με βρήκε. Μόνο ένας με άκουσε. Ο τραπεζίτης. Θα έρθει τώρα, οπότε θα τον γνωρίσεις!

Με το που το είπε αυτό ακούστηκε ένας θόρυβος από μία πόρτα που δεν είχα παρατηρήσει προηγουμένως. Ένας άντρας την άνοιξε και μπήκε μέσα. Όμως ο άντρας αυτός δεν είχε καμία θέση εκεί. Ήταν ο μπαμπάς μου.

-Μπαμπά, τι κάνεις εδώ; Νόμιζα πως δεν ήθελες ούτε να μας βλέπεις. Αλλά τελικά έρχεσαι κρυφά στο σπίτι μας. Δεν ήξερα τι να πρωτοχωνέψω από τα όσα άκουγα και έβλεπα!

-Σίλβια, δεν είναι πως δεν θέλω να σε βλέπω, είπε εκείνος, απλώς έπρεπε να ακολουθήσω το σχέδιο. Αναγκάστηκα να σας αφήσω για να βοηθήσω την Μαριτίνα! Βλέπεις, εδώ και καιρό είχαμε προβλήματα με την μαμά σου αλλά η απόφαση να χωρίσουμε ήταν μόνο για να πάρετε αυτό το σπίτι. Είχα έρθει να ελέγξω αν είναι κατοικήσιμο, αλλά ανακάλυψα το μυστικό πέραςμα μέσα από τη ντουλάπα και γνώρισα την Μαριτίνα. Μου είπε την ιστορία της και υποσχέθηκα να τη βοηθήσω, αλλά το μόνο σχέδιο που μπορούσα να βρω ήταν αυτό. Αν αγόραζα ο ίδιος το σπίτι θα κινούσα υποψίες στην τράπεζα που εργαζομαι και είναι η ίδια τράπεζα που έκλειψε το σπίτι της οικογένειας. Έβαλα την αγγελία στην εφημερίδα και η μαμά σου ενοικίασε το σπίτι. Τώρα το μόνο που μένει είναι να βρούμε ατράνταχτες αποδείξεις πως η τράπεζα έβαλε στο χέρι με παράνομο τρόπο την ιδιοκτησία αυτή. Και αυτό το κάνει πολλά χρόνια τώρα και με άλλες ιδιοκτησίες. Ας αφήσουμε προς το παρόν κατά μέρος τα δικά μας, για να βοηθήσουμε την Μαριτίνα. Καμία ιδέα;

Μου φάνηκε πολύ απότομος αλλά συμφωνούσα. Έπρεπε να την βοηθήσουμε. Η Μαριτίνα σήκωσε το χέρι της για να προτείνει μία λύση αλλά δίσταζε.

-Μπορούμε να ψάξουμε τα αρχεία της οικογένειας. Το μόνο θέμα είναι ότι τα αρχεία είναι σε ένα δωμάτιο προστατευμένο από έναν...δράκο. Και ο μόνος τρόπος να τον περάσεις είναι να κάνεις αληθινά μάγια.

-Δράκο; Αληθινά μάγια; Δεν πίστευα στα αυτιά μου! Εμείς θεωρούμε τα μάγια ψεύτικα και θα πολεμήσουμε έναν δράκο με αληθινά μάγια; Τι εννοείς αληθινά μάγια; είπα με λίγο νευριασμένο ύφος.

-Δεν είμαι σίγουρη αλλά λογικά θα χρειαστεί να κάνεις το ξόρκι του Αλλόκοτου.

-Ποιο είναι το ξόρκι του Αλλόκοτου; ρώτησε ο μπαμπάς μου.

-Είναι το πιο δύσκολο ξόρκι που υπάρχει. Για να το κάνεις, πρέπει να μεταμορφώσεις ένα μπουκάλι σε αληθινή αγάπη, είπε η Μαριτίνα.

-Γιατί ένα μπουκάλι; Και τι εννοείς αληθινή αγάπη; είπα με απορία.

-Που θες να ξέρω; Δεν είμαι ο Αλλόκοτος. Όμως αν θες να μάθεις, μπορούμε να το ψάξουμε. Στη βιβλιοθήκη έχουμε πληροφορίες για τα πάντα.

...

Ψάχναμε μέρες μέχρι να βρούμε μία λύση. Εγώ, ο μπαμπάς μου και η Μαριτίνα. Είχα αρχίσει να συγχωρώ τον μπαμπά μου και να γίνομαι φίλη με τη Μαριτίνα. Τελικά, βρήκαμε σε ένα βιβλίο πως ένα μπουκάλι μπορεί να γίνει αληθινή αγάπη μόνο από τον πιο δυνατό άνθρωπο στον κόσμο. Δεν είχε όμως άλλες πληροφορίες, οπότε ψάξαμε για μεταμορφώσεις μπουκαλιών. Τα πιο σχετικά στην αγάπη πράγματα που βρήκαμε ήταν μία ανθοδέσμη, μια κάρτα αγίου Βαλεντίνου, ένα μπαλόνι σε σχήμα καρδιάς και ένα λευκό φόρεμα. Καθόμασταν κάθε μέρα μία ώρα κι εγώ μαθαινα –με τη βοήθεια ενός ραβδιού που μου έδωσε η Μαριτίνα και το οποίο ήταν του προπάππου της– να μεταμορφώνω μπουκάλια σε ανθοδέσμες, καθώς και να μαθαίνω για την οικογένεια της φαντασματούλας μας. Την 23^η μέρα μπορούσα να μεταμορφώσω ένα μπουκάλι σε μία τέλεια ανθοδέσμη.

Ξεκίνησα, λοιπόν, μαζί με την Μαριτίνα την πορεία προς τον δράκο. Πέρασαμε από μια κρυφή πόρτα μέσα σε ένα ράφι και κατεβήκαμε 27 σκαλιά. Όταν τελείωσαν, είδαμε ένα φρικτό θέαμα: ένας δράκος στεκόταν 4 μέτρα μπροστά μας, με δέρμα σαν πέτρα και μάτια κόκκινα. Γρήγορα έπιασα το ραβδί μου και μεταμόρφωσα το μπουκάλι που είχα στα χέρι μου σε ανθοδέσμη. Την πέταξα στον δράκο αλλά εκείνος απλώς εκνευρίστηκε. Τρέξαμε γρήγορα και φτάσαμε στη βιβλιοθήκη. Αποφασίσαμε να ξαναπροσπαθήσουμε με τα υπόλοιπα αντικείμενα. Τίποτα όμως. Μετά από 3 μήνες δεν είχαμε κάνει καμία πρόοδο.

...

Μία μέρα αποφάσισα να πάω στον δράκο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά ήθελα να πάω μόνη μου και αμέσως. Πέρασα λοιπόν από την πόρτα και κατέβηκα τις σκάλες. Είδα μπροστά μου τον δράκο και σήκωσα το ραβδί μου. Ό,τι μπουκάλι είχα μαζί μου το μεταμόρφωσα στα αντικείμενα που είχα μάθει. Ο δράκος αναστατώθηκε και πέταξε από το στόμα του φλόγες. Κοίταξα τα μάτια του, περιμένοντας να δω τον θυμό που τον κυριεύει, αλλά μάταια. Ένα άλλο συναίσθημα, αυτό που ένιωθα και εγώ κάθε φορά που κατέβαινα στο καταφύγιό του δράκου, ήταν παρόν. Έβλεπα φόβο. Δεν ήξερα τι να κάνω. Να τον σκοτώσω ή να τον βοηθήσω; Αποφάσισα, παρόλο που όλος ο κόπος μου θα πήγαινε άδικα, να τον βοηθήσω.

Σήκωσα τα χέρια ψηλά και του έδειξα πως άφηνα κάτω το ραβδί μου. Μετά, τον πλησίασα αργά και υπομονετικά, ώστε να μην αναστατωθεί. Πράγματι, φάνηκε να ηρεμεί. Όταν έφτασα αρκετά κοντά για να τον αγγίξω, άπλωσα το χέρι μου και τον χάιδεψα στη ράχη. Έκλεισε τα μάτια του και αναστέναξε. Έμοιαζε τόσο ήμερος που δεν ήξερα γιατί τον πολεμούσα εξ αρχής. Όταν άνοιξε τα μάτια του, ήταν λαμπερά και γαλανά, αντί για κόκκινα και φοβισμένα. Ξαφνικά το πετρωμένο του δέρμα, σκληρό και ξερό, άρχισε να διαλύεται σε μικρές νιφάδες. Κατάλαβα πως πέθαινε. Τα μάτια μου άρχισαν να βουρκώνουν. Όταν είχε μείνει μόνο το κεφάλι του, γονάτισα δίπλα του και τον ακούμπησα. Δεν έμοιαζε πια σκληρός και δυνατός αλλά μικρός και ευαίσθητος. Όταν έφυγαν όλες οι νιφάδες, έμεινε ένα παλιό, σκονισμένο βιβλίο με τίτλο: Αρχαία Οικογένειας Γουάλτερς.

Έτρεξα στη βιβλιοθήκη και είπα στη Μαριτίνα τα νέα. Δεν το πίστευε. Μου είπε πως με έψαχνε για να μου πει πως είχε καταλάβει τι εννοούσε το ξόρκι του Αλλόκοτου και πως τόσο καιρό το κάναμε λάθος.

-Ήμουν σίγουρη πως κάτι κάναμε λάθος, οπότε σκέφτηκα πως αν ένα μπουκάλι μπορεί να μεταμορφωθεί σε αληθινή αγάπη, τότε μπορεί οτιδήποτε να γίνει αληθινή αγάπη. Το μπουκάλι ήταν απλώς ένα στοιχείο! Αν δηλαδή κάναμε μια πράξη στον δράκο με αγάπη, αλλά επειδή το θέλουμε όχι επειδή ζητάμε κάποιο αντάλλαγμα, τότε θα ήμασταν οι πρώτοι άνθρωποι που έκαναν το ξόρκι του Αλλόκοτου! Αλλά εσύ βοήθησες τον δράκο από την καρδιά σου, χωρίς κάποιο άλλο στόχο, οπότε δεν χρειάστηκε καν να σου το πω!

Ήταν τόσο ενθουσιασμένη. Πήραμε τον μπαμπά μου στο τηλέφωνο και του είπαμε τα νέα. Μας είπε πως ήταν περήφανος για εμάς. Τον είχα συγχωρέσει μέχρι τότε. Του είπα πως ήθελα να τα ξαναβρουν με τη μαμά και εκείνος μου είπε πως το φρόντισε. Θα ερχόταν την επόμενη μέρα να της εξηγήσει τι είχε γίνει και να προσπαθήσει να την πείσει να τον συγχωρέσει. Μετά θα μας βοηθούσε να μαζέψουμε τα πράγματά μας και να τα πάμε στο κανονικό μας σπίτι. Μου ζήτησε να βρω στο βιβλίο το αρχείο ιδιοκτησίας και να του το δώσω να το πάει στην τράπεζα, ώστε να κινηθούν οι διαδικασίες για να επιστρέψει το σπίτι στους νόμιμους κατόχους. Ξεφύλλισα το βιβλίο μέχρι που βρήκα ένα έγγραφο που έλεγε την διεύθυνση του σπιτιού, τους ιδιοκτήτες με τη σειρά, και σε μία γωνία είχε την υπογραφή του υπεύθυνου της τράπεζας. Ήρθε να το πάρει και πήγε γρήγορα στη τράπεζα. Ανέβηκα πάνω και μία ώρα αργότερα με πήρε τηλέφωνο και μου ανακοίνωσε πως η τράπεζα συμφώνησε να γίνει διακανονισμός, οπότε είχαμε δέκα μέρες να μαζέψουμε τα πράγματά μας και να φύγουμε. Μου είπε επίσης να πάω για ύπνο και να ετοιμαστώ για αύριο.

...

Το επόμενο πρωί ήρθε, προς μεγάλη έκπληξη για την υπόλοιπη οικογένεια. Μίλησε ιδιαιτέρως με τη μαμά και τον Ελία, ενώ η μικρή Λεν χάρηκε τόσο που τον είδε που χρειάστηκε μόνο μια ζεστή αγκαλιά για να γίνουν όλα όπως πριν. Στις έξι το απόγευμα είχαμε μαζέψει τα πάντα και πήγαμε στο σπίτι μας. Προτού όμως φύγουμε πήγα να χαιρετήσω την Μαριτίνα. Κατέβηκα για μια τελευταία φορά τη σκάλα μέσα στη ντουλάπα και μπήκα στη μυστική βιβλιοθήκη. Όταν όμως έψαξα για την Μαριτίνα, δεν την βρήκα. Βρήκα μόνο ένα σημείωμα:

Σίλβια,

Τα φαντάσματα μόλις τελειώσουν την αποστολή τους, αυτό που τους κρατάει στο μεταίχμιο ζωής και θανάτου, πάνε στον παράδεισο ή στην κόλαση. Δεν ξέρω πού θα πάω, αλλά θα σου πω ένα πράγμα: εσύ θα πας στον παράδεισο. Έλυσες τον γρίφο του ξορκιού με την καλή σου την καρδιά. Δεν σου είπα για την αποστολή μου για να μην στεναχωρηθείς, αλλά τώρα θα είμαι χαρούμενη, γιατί θα είμαι με την οικογένειά μου. Ελπίζω να μην προσβληθείς αν σου πω πως ανυπομονώ να συναντηθούμε!

Με αγάπη,

Μαριτίνα

...

Όταν πήγα για ύπνο εκείνο το βράδυ, στο σπίτι μου αυτή τη φορά, δεν άκουσα την φωνή. Αν όμως την άκουγα, δεν θα φοβόμουν. Θα ένιωθα ένα συναίσθημα που για αρκετούς μήνες μου ήταν άγνωστο. Θα ένιωθα την ευτυχία.